

таше из стаята си, пеейки, и матовият глас
идеше на вълни — по-звучни или по-за-
глъхнали:

„Dans ton coeur j'ai mis tout mon amour...”

Мелодията и думите влязоха меха-
нично в съзнанието ѝ. А!... Но това
беше втория куплет! Как беше началото?
А, да!...

„Une hirondelle a chantée sur mon
toit...”

Устните ѝ беззвучно повториха:

„Une hirondelle ... Une hirondelle ...”

Тя погледна пак към дъното на пет-
етажния кладенец. После решително от-
махна завесата да не ѝ пречи, прекрачи
ниските железни перила и стъпи в праз-
ното. Долу се чу само мек, приглушен
плясък. Песента продължаваше все така
радостна и плътна в чистата сутрин. Сега
гласът повтаряше тихичко, без думи, с зат-
ворени уста, същата мелодия, като страдна,
съвсем интимна и пееща милувка.